

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátu složeném ze soudců JUDr. Aleny Šmídové jako předsedkyně, JUDr. Mileny Opatrné a JUDr. Jany Šalomounové v první věci žalobce **O [redacted] Z [redacted]**, bytem [redacted] (v rozsudku okresního soudu nesprávně uvedeno [redacted]), [redacted], zastoupeného Mgr. Marianem Francem, advokátem se sídlem Plzeň, Solní 4, proti žalované společnosti **[redacted] spol. s r. o.**, IČ [redacted], se sídlem [redacted], zastoupené Mgr. Timmem Šmehlíkem, advokátem se sídlem Plzeň, sady 5. května 46, o neplatné rozvázání pracovního poměru a náhradu mzdy, k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 4.8.2005, č.j. 28 C 74/2005-72,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se p o t v r z u j e .**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 21.836,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně výrokem I. určil, že okamžité zrušení pracovního poměru ze strany žalovaného, doručené žalobci dne 17.2.2005, je neplatné. Výrokem II. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku částku 5.472,- Kč s 3% úrokem z prodlení ročně od 16.1.2005 do zaplacení, dále částku 11.428,- Kč s 2,5% úrokem z prodlení ročně, jdoucím od 16.2.2005 do zaplacení, dále částku

41.069,25 Kč s 2,5% úrokem z prodlení ročně, jdoucím od 16.3.2005 do zaplacení, to vše do jednoho měsíce od právní moci rozsudku. Výrokem III. co do zbytku, tj. v rozdílu požadované částky a částky přiznané včetně příslušenství nároku, byla žaloba zamítnuta. Výrokem IV. byl žalobce uznán povinným doplatit na účet Okresního soudu Plzeň-město soudní poplatek ve výši 2.390,- Kč rovněž do jednoho měsíce od právní moci rozsudku a ve stejné lhůtě uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 25.791,- Kč (výrok V. rozsudku).

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včasné odvolání. Zdůraznila v něm, že soud prvního stupně nepřihlédl řádně k odvolatelem tvrzeným skutečnostem a jím označeným důkazům a dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním. Setrval na svém stanovisku, že žalovaný porušil pracovní kázeň zvláště hrubým způsobem, když důvodem okamžitého zrušení pracovního poměru byly sabotáže výroby a trvající neomluvené absence. Úkon okamžitého zrušení pracovního poměru je zcela určitý a tedy platný. Pojem sabotáž je zcela srozumitelný a je nutno jej vykládat v souvislosti s prací konanou žalobcem, s jeho pracovním místem a pracovním zařazením. Sabotáží měl žalovaný na mysli jednání, kterým žalobce úmyslně z pozice svého pracovního zařazení jako seřizovač technologie mezi ztěžoval provoz linky žalovaného a tím mu úmyslně působil škodu. Výpověďmi svědků bylo prokázáno, že žalobce neměl v průběhu své pracovní doby, zejména při konci pracovní doby seřizenou výrobní linku tak, aby její provoz byl bezproblémový. Takovéto chování žalobce počalo v době, kdy mu nebyla zvýšena mzda dle jeho požadavků. Také závěr soudu prvního stupně k dalšímu důvodu okamžitého zrušení pracovního poměru, t.j. neomluvené absence žalobce v práci, je nesprávný. Není pravdou, že žalovaný nepřiděloval žalobci od 1.12.2004 práci. Po příchodu do práce mu byl uložen úklid prostor firmy. Žalobce si převzal pracovní pomůcky, odebral se na pracoviště, práci však bez vysvětlení nevykonával. Vzdálil se z pracoviště a nevrátil pracovní pomůcky zaměstnavateli. Pouhá skutečnost odebrání klíčů žalobci nemůže vést soud k závěru, že odebráním klíčů se nemohl žalobce dostavovat na pracoviště a zde vykonávat práci. Odebrání klíčů ze strany žalovaného bylo opatřením vedoucím ke zpřísnění dozoru nad chováním žalobce na pracovišti. Žalovaný řádně dle ust. § 37 odst. 2 písm. a) zákoníku práce převedl žalobce na jinou práci ve snaze zabránit žalobci pokračování v poškozování výrobní technologie. K přeložení žalobce do provozovny v [REDAKCE] mělo dojít pouze na velice krátkou dobu z důvodu provozní potřeby. I kdyby žalobce nesouhlasil s přeložením do jiného místa výkonu práce, měl povinnost řádně se dostavovat na své původní pracoviště a zde vykonávat práci. Žalovaný nemohl žalobci přidělovat práci v důsledku jeho soustavného nedostavování se do místa výkonu práce. Má dále za to, že období od 1.12.2004 do 17.2.2005 není možné hodnotit dle ust. § 130 odst. 1 zákoníku práce, v této době mohl žalobce konat práci pro žalovaného, nekonal ji pouze v důsledku toho, že se nedostavoval na pracoviště, a to je nutné hodnotit jako neomluvenou absenci bez nároku na náhradu mzdy. Žalovaným učiněný úkon okamžitého zrušení pracovního poměru je nicotný, tedy neexistující, nikoli neplatný. Žalovaný si po odeslání okamžitého zrušení pracovního poměru uvědomil své pochybení a toto pochybení dal okamžitě najevo žalobci při jejich osobním setkání v provozovně žalovaného. Žalovaný vedl žalobce dále ve stavu zaměstnanců do konce února a také v zápočtovém listu je uveden důvod dle ust. § 46 odst. písm. f) zákoníku práce. Žalobce o nicotnosti, tedy o faktické neexistenci úkonu okamžitého zrušení nezakládající jakékoliv následky věděl. Vzhledem k neexistenci úkonu okamžitého zrušení pracovního poměru a s ohledem na existenci důvodů k okamžitému zrušení pracovního poměru žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Žalobce ve svém vyjádření k odvolání žalovaného poukázal na to, že žalovaný ve svém odvolání, stejně jako v průběhu řízení před soudem prvního stupně, jednou označuje okamžité zrušení pracovního poměru za platný právní úkon pro danou situaci adekvátní, aby v závěru jej označil jako úkon nicotný. Dle žalobce se soud prvního stupně s provedenými důkazy včetně právního posouzení skutkového stavu vypořádal řádně. Bylo prokázáno, že učiněné okamžité zrušení pracovního poměru bylo neplatné ať již pro svoji formu či pro své důvody. Z výpovědi samotného jednatele žalované společnosti jasně vyplynulo, že žalobce byl bez svého souhlasu přeložen do jiného místa výkonu práce, a to trvale, tudíž existovala překážka na straně žalované, když žalobci nepřidělovala práci dle pracovní smlouvy. Navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí potvrdil.

Odvolací soud napadené rozhodnutí dle ust. § 212 o.s.ř. přezkoumal, přihlédl k důvodům odvolání žalovaného i obsahu vyjádření žalobce k odvolání a dospěl poté k závěru, že odvolání žalovaného nelze považovat za důvodné.

Soud prvního stupně shromáždil důkazní prostředky v rozsahu postačujícím pro právní posouzení věci, důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti dle ust. § 132 o.s.ř. hodnotil a dospěl i k správným právním závěrům o neplatnosti právního úkonu žalovaného, jímž okamžitě zrušil pracovní poměr s žalobcem. Především je nutno dát za pravdu žalobci, že žalovaný tvrdí, že výpověď z pracovního poměru je platná se všemi svými důsledky, a na to uvádí, že se jedná o právní úkon nicotný. Je nutno zdůraznit, že písemný projev vůle žalovaného, doručený žalobci dne 17.2.2005, jímž zrušil okamžitě pracovní poměr s žalobcem, nemůže již žalovaný vzít zpět, ani jej sám považovat za nicotný, pokud byl tento úkon učiněn v době trvání pracovního poměru mezi účastníky subjektem k tomu oprávněným, jako tomu bylo dané věci. Soud prvního stupně se tedy správně zabýval otázkou platnosti či neplatnosti tohoto právního úkonu, když žalobce podal žalobu na určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru ve lhůtě stanovené ust. § 64 zákoníku práce. V písemném právním úkonu, jímž žalovaný zrušil okamžitě pracovní poměr s žalobcem, byly uplatněny dva důvody, jež žalovaný považoval za zvlášť hrubé porušení pracovní kázně. Pokud jde o první důvod, tj. sabotáž ve výrobě, neodpovídá takovéto zdůvodnění okamžitého zrušení pracovního poměru ust. § 55 zákoníku práce. Dle tohoto ustanovení musí zaměstnavatel i zaměstnanec provést okamžité zrušení písemně, musí v něm být skutkově vymezen jeho důvod tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným, a uvedený důvod nesmí být dodatečně měněn. Důvod okamžitého zrušení pracovního poměru, tak jak byl formulován v tomto písemném právním úkonu, citovanému ustanovení neodpovídá. Není z něho zřejmé, jaké jsou skutečné důvody, které vedou zaměstnavatele k tomu, že rozvazuje pracovní poměr se zaměstnancem. Dodatečné vysvětlování neurčitě a nesrozumitelně formulovaného důvodu okamžitého zrušení pracovního poměru není přípustné. Druhým důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru byly „do současnosti trvající neomluvené absence“. Teprve z obsahu výpovědi jednatele žalobce a jeho manželky, slyšené jako svědkyně, soud zjistil, že žalovaný měl na mysli období od 1.12.2004 do 17.2.2005. Při posouzení, zda se o neomluvenou absenci jednalo, soud prvního stupně správně přihlédl k situaci, kdy žalovaný dal žalobci dne 30.11.2004 výpověď z pracovního poměru z důvodu ust. § 46 odst. 1 písm. f) zákoníku práce, žalobci doručenou dne 1.12.2004 (neplatnost této výpovědi nebyla žalobou napadena, a je proto ji nutno považovat za platnou). Dle této výpovědi skončil pracovní poměr žalobce u žalovaného dnem 28.2.2005. Jednatel společnosti žalobce sám ve své výpovědi dle ust. § 131 o.s.ř. uvedl, že žalobci byly odebrány klíče od provozovny, a když se 1.12.2004 do provozovny dostavil (od 19.11. do 30.11.2004 mu byla nařízena dovolená), bylo mu sděleno,

že do výroby již nebude vpuštěn. Ostatním zaměstnancům jednatel společnosti přikázal, že žalobce nemají pouštět do provozu v [REDACTED]. Přidělil žalobci náhradní práci na den 1.12.2004, což byl úklid návsi v [REDACTED], a bylo mu sděleno, že od 2.12.2004 je přidělen do [REDACTED], kde má žalovaný sklad. Tam měl pracovat do skončení výpovědní lhůty. Nikoli tedy, jak se v odvolání uvádí, že tam měl žalobce pracovat jen krátkou dobu, a zcela nově zde uvádí, že se tak stalo „z důvodu provozní potřeby“. Za neomluvenou absenci považoval žalovaný právě to, že se žalobce nedostavoval na své nové pracoviště v [REDACTED]. Tedy ze samotné výpovědi jednatele společnosti je zřejmé, že od 1.12.2004 nebyla žalobci přidělována práce dle pracovní smlouvy, když 1.12. měl uklízet návěs v [REDACTED], tedy nikoli v provozovně žalovaného v [REDACTED], a od 2.12.2004 byl přeložen do jiného místa výkonu práce nežli místa sjednaného v pracovní smlouvě. Takovéto přeložení žalobce do jiného místa výkonu práce nežli sjednaného v pracovní smlouvě je v rozporu s ust. § 38 odst. 3 zákoníku práce. Jestliže se žalobce do jiného místa výkonu práce nedostavil, nelze to pokládat za neomluvenou absenci, a protože do místa výkonu práce sjednaného v pracovní smlouvě mu byl znemožněn přístup, nelze jednání žalobce považovat za zvlášť hrubé porušení pracovní kázně. Je proto rozhodnutí soudu prvního stupně, jímž byla vyslovena neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, v písemné formě doručené žalobci dne 17.2.2005, správné.

Soud prvního stupně se poté zabýval velmi pečlivě mzdovými nároky žalobce, jež správně rozdělil na nároky dle ust. § 130 odst. 1 zákoníku práce, a to za období od 1.12.2004 do 12.12.2004, když od 13.12.2004 do 9.1.2005 byl žalobce v pracovní neschopnosti (za toto období žalobce náhradu mzdy nepožaduje). Za toto období požadoval žalobce částku 5.816,- Kč, soud však správně přiznal částku 5.472,- Kč, s ohledem na průměrnou hodinovou mzdu 85,50 Kč. Dále od 10.1.2005 do 31.1.2005 požadoval 11.428,- Kč a za období od 1.2. do 17.2.2005, kdy žalobce obdržel okamžité zrušení pracovního poměru, požadoval 10.400,- Kč. Soud sice dle ust. § 17 zákona o mzdě zjistil, že žalobci vzhledem k průměrné mzdě za rozhodné období, tj. od 10.1. do 31.1.2005, náleží 11.635,20 Kč, správně však přiznal pouze požadovanou částku s ohledem na ust. § 153 odst. 2 o.s.ř. Za období od 1.2. do 17.2.2005 požadoval žalobce 10.400,- Kč, podle ust. § 17 zákona o mzdě má však nárok na částku 9.453,60 Kč. Žalobce uplatnil též nárok na náhradu mzdy z neplatného okamžitého zrušení pracovního poměru dle ust. § 61 odst. 3 písm. b) zákoníku práce ve výši dvojnásobku průměrného výdělků ve výši 32.000,- Kč, soud prvního stupně vycházel opět z průměrného výdělků žalobce v rozhodném období, tj. poslední čtvrtletí roku 2004, z hodinové mzdy 90,90 Kč a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci dle citovaného zákonného ustanovení 31.615,65 Kč, nikoli požadovaných 32.000,- Kč. Celkem tedy požadoval žalobce 59.644,- Kč, byla mu však přiznána částka nepatrně nižší, tj. 57.989,- Kč a v rozdílu těchto částek byla žaloba zamítnuta. Mzda byla v žalované společnosti splatná k 15. dni v měsíci, žalovaný se dostal do prodlení s jednotlivými nároky na náhradu mzdy vždy 16. v měsíci, a okresní soud proto správně v souladu s ust. § 517 odst. 1, 2 občanského zákoníku rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit i poplatek z prodlení ve výši dvojnásobku diskontní sazby platné pro to které období. S ohledem na velmi pečlivě zpracované zdůvodnění i tohoto nároku žalobce lze pro stručnost na odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně odkázat.

Rozhodnutí soudu prvního stupně je tedy věcně správné a zákonné a jako takové bylo dle ust. § 219 o.s.ř. odvolacím soudem potvrzeno.

Výrok o nákladech odvolacího řízení souvisí s převážným úspěchem žalobce v tomto řízení. Žalobce má tedy právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení (§ 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 2 o.s.ř.). Jejich výše pak odpovídá § 7 písm. c) vyhlášky č. 484/2000 Sb., pokud jde o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru a § 3 téže vyhlášky, pokud jde o peněžitý nárok žalobce, tedy částce 5.000,- Kč + 13.200,- Kč, dvakrát režijnímu paušálu á 75,- Kč, 19% DPH 3.486,50 Kč, tj. celkové částce 21.836,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není dovolání přípustné, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu Plzeň-město dospěje dovolací soud k závěru, že ve věci samé jde o rozhodnutí zásadního právního významu.

V Plzni dne 1. prosince 2005

JUDr. Alena Šmídová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Františka Mašková